
KONWINKOWAĆ (3) *vb impf*

Oba o oraz a jasne.

inf konwinkować (2). *◇ con 3 sg m* by konwinkował (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

praw. Dowodzić prawdziwości czegoś, udowadniać, przedstawiać dowód [przekonywam – convinco Cn] (3) : A gdzieby fie kto ważył tego/ żeby mimo tę Conſtitucią/ głowę zabitą/ ochraniáiąc kogo w ſiedzeniu w wieży/ záiednał/ álbo o nią nadáléy do roku po zábićiu nie pozwał/ y nie popiérał/ ábo potym nie konwinkował/ dla tego áby mężobóycá wieże vízedł: wolno będzie inſzému powinnému choc dálzému/ z którýkolwiek liniéy/ o to czynić y konwinkować SarnStat 612–613, 613.

HG